

УДК 347.7

DOI <https://doi.org/10.32782/pyuv.v4.2025.10>**О. С. Яворська***orcid.org/0000-0002-4092-7690**доктор юридичних наук, професор,**завідувач кафедри інтелектуальної власності, інформаційного та корпоративного права**Львівського національного університету Імені Івана Франка,*

ВНЕСЕННЯ МАЙНОВИХ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ДО СТАТУТНОГО/ СКЛАДЕНОГО КАПІТАЛУ ГОСПОДАРСЬКИХ ТОВАРИСТВ

Інтелектуальна власність у її вартісному виразі давно стала вагомим чинником у майновій основі ведення підприємницької діяльності. Майнові права інтелектуальної власності широко використовуються у підприємництві, зокрема і як внесок до статутних/складених капіталів господарських товариств. Порівняно з іншими видами майнових прав (речовими та зобов'язальними) для інтелектуальних прав притаманні низка особливостей, що позначається і на процедурі їх внесення до статутних/складених капіталів.

Насамперед, є особливості щодо набуття (виникнення) цих прав. Авторські/суміжні права виникають із самого факту створення твору, виконання, сповіщення передачі організації мовлення тощо і не потребують жодної формалізації чи офіційного їх підтвердження. Права ж на об'єкти промислової власності (винаходи, корисні моделі, промислові зразки, торговельні марки, компонування напівпровідникових виробів) виникають на підставі юридичних складів, що включають не тільки факт створення відповідних об'єктів, а й публічне оформлення прав на них – отримання у встановленому порядку правоохоронних документів (свідоцтв і патентів). Такі документи мають як правовстановлююче, так і правопідтверджуюче значення. Відповідно, і права на ці об'єкти інтелектуальної власності чинні за умови, що суб'єкт у встановленому порядку отримав правоохоронні документи та сплачує щорічний збір за підтримання їх чинності.

Відтак, авторські/суміжні права можуть підтверджуватися свідоцтвом, яке може отримати відповідний суб'єкт за бажанням. Права на об'єкти промислової власності підтверджуються виключно патентами чи свідоцтвами, які мають бути чинними.

Принагідно варто звернути увагу на термінологічні розбіжності спеціального законодавства у сфері інтелектуальної власності. У різних законах вживані різні поняття: в Законі «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» [1] вживаний термін «володілець патенту»; в Законі «Про охорону прав на компонування напівпровідникових виробів» [2] – власник прав на зареєстроване компонування; в Законі «Про охорону прав на знаки для товарів

і послуг» [3] – власник свідоцтва. Видається, що такі конструкції юридично неграмотні та можуть нести потенційну можливість для різних зловживань. В речовому праві право суб'єктивне і річ, щодо якої існує таке право, – невіддільні, тому саме по собі суб'єктивне право не може бути об'єктом права власності. Правоохоронні документи, як речі матеріального світу, є об'єктом права власності. Якщо ж розглядати їх як об'єкт володіння, то виникає низка питань про правову природу та підставу володіння, його зміст, межі тощо. У спеціальних законах термінологічний апарат має бути уніфікованим. Видається, що юридично коректним та правильним є поняття «власник патенту, свідоцтва».

Права на окремі об'єкти інтелектуальної власності, такі як комерційна таємниця, ноу-хау не засвідчуються жодними документами. Їх використання може окреслюватися виключно договором.

Слід урахувати, що усі майнові права інтелектуальної власності є чинними в часі. Так, строки чинності майнових авторських прав визначені нормами ст. 31 Закону «Про авторське право і суміжні права» [4] і складають, за загальним правилом, 70 років, що обчислюються з 1 січня року, наступного за роком смерті автора. Строки чинності суміжних прав визначені нормами ст. 45 Закону «Про авторське право і суміжні права» і складають 50 років на виконання, фонограму, відеограму, передачу організації мовлення, що обчислюються, відповідно з 1 січня року, що слідує за роком здійснення виконання, вироблення фонограми, відеограми, першої трансляції програми організації мовлення. Спеціальними Законами визначені строки чинності правоохоронних документів (свідоцтв та патентів) на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, торговельні марки, компонування напівпровідникових виробів тощо. Права на ці об'єкти, що їх об'єднують родовим поняттям «промислова власність», чинні за умови підтримання чинності самих правоохоронних документів.

Також слід урахувати і той факт, що окремі права інтелектуальної власності є необоротоздатними в силу прямої законодавчої вказівки: майнові права інтелектуальної власності на комерційне найменування (ст. 490 ЦК України [5]), географічне

зазначення (ст. 17 Закону «Про правову охорону географічних зазначень» [6]). Принагідно варто зауважити, що елементи користування комерційним найменуванням мають місце за договором комерційної концесії. Предмет договору визначений у ст. 1116 ЦК України. Хоч у цій статті прямо не зазначено про права користувача на комерційне найменування правоволодільця, але зі змісту норм ст. 1121 ЦК України випливає, що користувач з урахуванням характеру та особливостей здійснюваної ним діяльності, зобов'язаний використовувати торговельну марку та інші позначення правоволодільця визначеним у договорі способом. Поняття «інші позначення», що вживається у цій статті, якраз і охоплює комерційне найменування правоволодільця, під яким користувач здійснює діяльність на підставі договору.

Попри відсутність прямої законодавчої заборони, практично неможливим виглядає внесення до статутних/складених капіталів майнових прав на комерційну таємницю чи ноу-хау, оскільки при внесення майнових прав має бути проведена їх оцінка, а, отже, буде розкрито таємницю (секрет виробництва) як такі.

Отже, у разі внесення майнових прав інтелектуальної власності до статутних/складених капіталів господарських товариств, слід урахувати зазначені особливості.

Відповідно до чинного законодавства обов'язкове формування статутного капіталу у визначеному розмірі встановлено у разі створення акціонерного товариства. Згідно ст. 10 Закону «Про акціонерні товариства» [7] (далі – Закон «Про АТ») заснування АТ здійснюється у чітко прописані етапи. Дії, що порушують встановлену Законом процедуру заснування акціонерного товариства, є підставою для прийняття Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку (далі – НКЦПФР) рішення про відмову в реєстрації звіту про результати емісії акцій. У разі прийняття такого рішення НКЦПФР звертається до суду з позовом про ліквідацію акціонерного товариства. Згідно ст. 16 Закону «Про АТ» мінімальний розмір статутного капіталу акціонерного товариства становить 200 розмірів мінімальної заробітної плати, виходячи із розміру мінімальної заробітної плати, що діє на день створення (реєстрації) акціонерного товариства.

Оскільки для формування статутного капіталу АТ здійснюється емісія акцій та їх приватне розміщення серед засновників, то і оплата акцій має бути проведена до моменту державної реєстрації товариства як юридичної особи (п. 7 ч. 5. ст. 10 Закону «Про АТ»). Порядок та способи оплати акцій при заснування АТ, а також при збільшенні статутного капіталу шляхом додаткової емісії, урегульовано нормами ст. 25 Закону «Про АТ». Отже, згідно ч. 1 ст. 25 у разі розміщення акціонерним товариством

цінних паперів їх оплата здійснюється грошовими коштами, а також іншим майном, якщо така можливість передбачена рішенням про емісію відповідних цінних паперів.

Натомість розмір статутного капіталу товариств з обмеженою/додатковою відповідальністю, розмір частки учасника віднесено до локального регулювання. Саме ж формування статутного капіталу для цих товариств не розглядається як умова їх державної реєстрації, фактично умова створення товариства як такого. Згідно ст. 13 Закону «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» [8] вкладом учасника можуть бути гроші, цінні папери, інше майно, якщо інше не встановлено законом.

Як слідує із Закону «Про господарські товариства» [9], у повних та командитних товариствах може формуватися складений капітал. Його розмір, порядок формування визначається локальними актами (засновницьким договором) цих товариств. Щодо повних товариств, то у Законі взагалі відсутні норми щодо формування складеного капіталу, але йдеться про частки учасників, зокрема: відступлення частки (ст. 69 Закону); про розрахунок у разі виходу учасника (ст. 71 Закону); звернення стягнення на частку (ст. 73 Закону). Що саме вносять засновники у разі заснування повного товариства (майно, майнові права) законодавець не регламентує, з огляду на специфіку повного товариства, відповідальність за його зобов'язаннями, яка поширюється на приватне майно учасників. Щодо командитних товариств, ситуація аналогічна. Єдина норма, що визначає «наповнення» вкладу – норма ст. 78 Закону: Вступ вкладника до командитного товариства. Згідно цієї норми вкладник може вступити до командитного товариства шляхом внесення грошових або матеріальних вкладів.

Згідно ст. 190 ЦК України майном вважаються окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки. Редакція цієї норми юридично некоректна. Видається, що майно не можна вважати особливим об'єктом цивільних прав. Майно – звичайний об'єкт цивільного обороту. Визнавати майнові права та обов'язки майном теж юридично неправильно. Адже це різні поняття за своєю суттю, підставами набуття, способами здійснення, змістом, порядком обігу тощо. Редакція ст. 190 ЦК України неодноразово піддавалася справедливій критиці у різних наукових дослідженнях.

Майнові права прийнято поділяти на речові та зобов'язальні за підставами їх виникнення та характером. Особливе місце посідають майнові права інтелектуальної власності (авторські права, права на об'єкти промислової власності тощо). Відповідно такі права теж можуть бути внесені до статутного чи складеного капіталу. Як засвідчує практика до статутних/складених капіталів вносять майнові права

на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, торговельні марки, інші.

Відтак, для внесення майнових прав до статутного капіталу АТ (у разі заснування товариства чи при збільшенні статутного капіталу шляхом додаткової емісії), при їх внесенні до статутного капіталу ТОВ/ТДВ, складеного капіталу повного, командитного товариств варто з'ясувати механізм їх внесення. Закон «Про АТ» та Закон «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» встановлюють, що майно, майнові права повинні мати грошову оцінку. Згідно ч. 3 ст. 25 Закону «Про АТ» у разі якщо майно (у тому числі вимоги до товариства, які виникли до емісії цінних паперів) вноситься як плата за цінні папери, вартість такого майна повинна відповідати його ринковій вартості, визначеній відповідно до ст. 9 цього Закону. Затвердження результатів оцінки майна, що вноситься засновниками в рахунок оплати акцій товариства здійснюється на установчих зборах всіма засновниками товариства (ст. 11 Закону «Про АТ»). Аналогічне положення закріплено і у ст. 13 Закону «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» – вклад у негрошовій формі повинен мати грошову оцінку, що затверджується одностайним рішенням загальних зборів учасників, у яких взяли участь всі учасники товариства. При створенні товариства така оцінка визначається рішенням засновників про створення товариства.

Зазвичай, характеризуючи процедуру внесення майнових прав до статутного/складеного капіталу товариства, відзначають необхідність належного підтвердження прав засновника (учасника), що має намір внести такі права, необхідність їх оцінки та складення акту здачі-приймання. Однак залишається відкритим питання про те, на чію користь вносяться майнові права у разі заснування товариства. Якщо товариство уже створене та зареєстроване як юридична особа, загальні збори приймають рішення про збільшення статутного капіталу шляхом додаткової емісії акцій для АТ чи додаткових вкладів учасників для ТОВ/ТДВ, тоді зрозуміло, що майнові права відчужуються на користь товариства – юридичної особи як суб'єкта права.

Інша справа, якщо йдеться про заснування товариства і на цьому етапі для формування статутного капіталу вносяться майнові права. Сам факт внесення майна, майнових прав до статутного/складеного капіталу товариства є юридичним фактом, що припиняє відповідне право у його носія (суб'єкта, що передає право) і одночасно веде до набуття такого права товариством як юридичною особою. Але на стадії створення товариства воно як юридична особа ще не зареєстроване. Відтак, кому передаються права як внесок до статутного/складеного капіталу?

Судова практика сформулила чітку позицію щодо майнових прав інтелектуальної власності,

викладену у Постанові Пленуму ВГС України від 17 жовтня 2012 року «Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності» [10]. Згідно п. 5.1. Постанови, у разі внесення майнового права до статутного капіталу юридичної особи, окрім зазначення про це в установчому договорі, необхідне укладення окремого договору про передання виключного права, а у випадках, передбачених законом, – також і державна реєстрація такого окремого договору (на сьогодні така реєстрація може здійснюватися тільки за бажанням сторін).

Такий підхід є вірним та ґрунтується на чинних законодавчих нормах. Згідно ч. 2 ст. 1107 ЦК України правочин щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності укладається у письмовій (електронній) формі, за винятком випадків, визначених законом. Правовим наслідком недодержання письмової форми правочину є його нікчемність.

Варто зауважити, що динаміку майнових прав інтелектуальної власності, відповідно і їх комерціалізацію, забезпечують низка договорів, правочинів, невичерпний перелік яких визначений у ст. 1107 ЦК України. Тобто, обіг таких прав здійснюється на підставі спеціальних договорів, правочинів, що є правовою підставою передання таких прав у користування, їх відчуження тощо. Відтак, і у разі внесення майнових прав інтелектуальної власності у статутний/складений капітал має укладатися у письмовій формі договір про передання виключних майнових прав. Сторонами такого договору є суб'єкт відповідних прав і господарське товариство як їх набувач. Передання майнових прав інтелектуальної власності у статутний/складений капітал, що рівнозначно їх відчуженню на користь юридичної особи, на інших правових підставах є незаконним.

Видается, що і у разі внесення до статутного/складеного капіталу господарських товариств майнових прав (не тільки інтелектуальної власності) має укладатися окремий договір про їх відчуження на користь юридичної особи. У такому договорі варто чітко визначити зміст майнового права, зазначити документи, якими таке право засвідчується, оцінку майнових прав та інші істотні умови на розсуд учасників. Інакше, оцінене і внесене до статутного/складеного капіталу майнове право до реєстрації юридичної особи образно «зависає». Його правовий режим невизначений. Воно відчужене, але на чію користь, оскільки юридична особа, до статутного/складеного капіталу якої вноситься право, ще не зареєстрована. Тому при заснуванні господарських товариств, особливо це актуально у разі заснування акціонерного товариства (саме для них імперативно урегульовано етапи створення, мінімальний розмір статутного капіталу та правові

наслідки їх порушення), неможливо внести майнові права до статутного/складеного капіталу, оскільки відсутній суб'єкт права, на користь якого майнові права відчужуються.

У разі внесення до статутного/складеного капіталу майнових прав інтелектуальної власності слід враховувати низку особливостей. Оскільки їх оцінка здійснюється засновниками за одностайним рішенням, то можуть мати місце факти її завищення заради штучного завищення розміру самого статутного/складеного капіталу. Засновники мають усвідомлювати відповідальність бізнесу і прагнути до реальної наповненості свого капіталу, що сприяє формуванню ділової репутації на ринку, викликає довіру клієнтів, зрештою утворює принципи добросовісності у веденні підприємницької діяльності.

У разі внесення до статутного/складеного капіталу майнових прав на об'єкти промислової власності варто враховувати доцільність їх використання у контексті діяльності товариства. Якщо вносяться майнові права, наприклад, на винахід, промисловий зразок, то наскільки ефективними буде їх використання у діяльності товариства. Якщо вносяться майнові права на торговельну марку, то чи зможе товариство маркувати свої товари такою маркою, оскільки торговельні марки можуть проставлятися на види товарів, робіт, послуг згідно свідоцтва на визначені товари, роботи, послуги відповідно до МКТП (Міжнародної класифікації товарів і послуг для реєстрації знаків). З 1 січня 2025 року Всесвітньою організацією інтелектуальної власності (ВОІВ) запроваджено версію 2025 року 12-ї редакції Міжнародної класифікації товарів і послуг для реєстрації знаків. Зрештою, господарське товариство як суб'єкт відповідних прав, може укладати договори, видавати ліцензії на користування відповідними правами іншим суб'єктам на ринку.

Варто враховувати, що господарське товариство, ставши суб'єктом прав, які передані йому у статутний/складений капітал, набуває і обов'язки, що впливають з патентів, свідоцтв, якщо йдеться про об'єкти промислової власності. Зокрема, згідно ст. 29 Закону «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» володілець патенту повинен сплачувати відповідні збори за підтримання чинності майнових прав інтелектуальної власності на винахід (корисну модель) і добросовісно користуватися правами, що впливають з державної реєстрації винаходу (корисної моделі). Правові наслідки недобросовісного використання винаходу, корисної моделі визначені нормами ст. 30 цього ж Закону і полягають у можливості видачі на підставі рішення суду чи КМ України примусової ліцензії за законодавчо визначених умов.

Такі ж обов'язки закріплені нормами ст. 18 Закону «Про охорону прав на компонування напівпровідникових виробів». У разі їх недотримання

настають аналогічні правові наслідки як і у разі недобросовісного використання прав на винахід, корисну модель.

Норми аналогічного змісту закріплені у ст. 23 Закону «Про охорону прав на промислові зразки» [11], хоч у цьому Законі прямо не зазначено про обов'язок підтримання чинності свідоцтва на промисловий зразок.

Обов'язок зі сплати збору за підтримання чинності майнових прав інтелектуальної власності на сорт рослин закріплено у ст. 42 Закону «Про охорону прав на сорти рослин» [12]. Нормами ст. 43 цього ж Закону встановлені правові наслідки невикористання або використання у незначних обсягах сорту рослин (можливість видачі примусової ліцензії за рішенням суду чи КМ України).

Висновки. Внесення майнових прав інтелектуальної власності до статутного/складеного капіталів господарських товариств може здійснюватися виключно на підставі письмового договору про їх відчуження на користь господарського товариства як юридичної особи. Відтак, у разі заснування акціонерного товариства внесення майнових прав інтелектуальної власності до його статутного капіталу неможливе.

У разі внесення майнових прав інтелектуальної власності до статутного/складеного капіталу господарських товариств слід урахувати: 1) документальне підтвердження таких прав (окрім авторських/суміжних прав, оскільки їх державна реєстрація не є обов'язковою і здійснюється виключно за бажанням автора/суб'єкта суміжних прав) – наявність патентів та свідоцтв, що є чинними на момент внесення відповідних прав; 2) оборотоздатність відповідних прав – права на комерційне найменування та географічне зазначення не можуть бути внесені до статутного/складеного капіталів; права на комерційну таємницю, ноу-хау об'єктивно не можуть бути внесені з огляду на необхідність розкриття секретності при їх оцінці; 3) набуваючи відповідних прав господарське товариство як юридична особа стає і носієм відповідних обов'язків з підтримання чинності правоохоронних документів та добросовісного використання правами.

Література

1. Про охорону прав на винаходи і корисні моделі: Закон України від 15.12.1993. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3687-12#Text>
2. Про охорону прав на компонування напівпровідникових виробів: Закон України від 05.11.1997. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/621/97-%D0%B2%D1%80#top>
3. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг: Закон України від 15.12.1993. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3689-12#Text>
4. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 01.12.2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2811-20#Text>

5. Цивільний кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>

6. Про правову охорону географічних зазначень: Закон України від 16.06.1999. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/752-14#Text>

7. Про акціонерні товариства: Закон України від 27.07.2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2465-20#Text>

8. Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю: Закон України від 06.02.2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2275-19#Text>

9. Про господарські товариства: Закон України від 19.09.1991. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1576-12#Text>

10. Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності: Постанова Пленуму ВГС України від 17.10.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0012600-12?find=1&text=%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%83%D1%82%D0%BD%D0%B8%D0%B9+%D0%BA%D0%B0%D0%BF%D1%96%D1%82%D0%B0%D0%BB#top>

11. Про охорону прав на промислові зразки: Закон України від 15.12.1993. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3688-12#top>

12. Про охорону прав на сорти рослин: Закон України від 21.04.1993. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3116-12#Text>

Анотація

Яворська О. С. Внесення майнових прав інтелектуальної власності до статутного/складеного капіталу господарських товариств. – Стаття.

Стаття присвячена аналізу теоретико-прикладних проблем правового регулювання внесення майнових прав інтелектуальної власності до статутного/складеного капіталів господарських товариств. Досліджено особливості майнових прав інтелектуальної власності, підстави та порядок їх внесення до статутного/складеного капіталів, з огляду на оборотоздатність цих прав, їх оцінку. Встановлено, що в силу прямої законодавчої вказівки окремі майнові права інтелектуальної власності, як необоротоздатні, не можуть бути внесені до статутного/складеного капіталів (права на комерційне найменування та географічне зазначення). Попри відсутність прямої нормативної заборони, об'єктивно неможливо внести до статутного/складеного капіталів майнові права на комерційну таємницю чи ноу-хау, з огляду на необхідність розкриття їх секретності при оцінці цих прав.

Встановлено, що вимога про формування статутного капіталу акціонерного товариства розглядається як умова його створення, тоді як формування статутного/складеного капіталу інших господарських товариств віднесено до локального регулювання і не розцінюється як умова заснування, реєстрації товариства як юридичної особи. Внесення майнових прав інтелектуальної власності до статутного/складеного капіталів господарських товариств може здійснюватися шляхом їх відчуження на користь уже зареєстрованого товариства як юридичної особи на підставі окремого договору про

відчуження таких прав, що укладається у письмовій формі.

Набуваючи майнових прав інтелектуальної власності господарське товариство як юридична особа стає і носієм відповідних обов'язків з підтримання чинності правоохоронних документів. Господарське товариство має обов'язок добросовісно використовувати набуті права. Правовими наслідками його порушення є обов'язок видати примусову ліцензію на підставі рішення суду чи Кабінету Міністрів України за законодавчо встановлених умов.

Ключові слова: господарське товариство, акціонерне товариство, статутний/складений капітал, інтелектуальна власність, майнові права інтелектуальної власності, оцінка прав, договір про передання виключних прав, патент, свідоцтво.

Summary

Yavorska O. S. Contribution of intellectual property rights to the authorized/shared capital of business companies. – Article.

The article is devoted to the analysis of theoretical and applied problems of legal regulation concerning the contribution of intellectual property rights to the authorized/share capital of business companies. The study examines the specific features of intellectual property rights, as well as the grounds and procedure for their contribution to authorized/share capital, taking into account their marketability and valuation. It is established that, by virtue of explicit legislative provisions, certain intellectual property rights, as non-transferable, cannot be contributed to authorized/share capital (in particular, rights to a trade name and to a geographical indication). Despite the absence of a direct statutory prohibition, it is objectively impossible to contribute proprietary rights in respect of trade secrets or know-how to authorized/share capital, given the necessity of disclosing their secrecy in the course of valuation.

It is further determined that the requirement to form the authorized capital of a joint-stock company is regarded as a prerequisite for its establishment, whereas the formation of the authorized/share capital of other types of business companies falls within the sphere of local regulation and is not treated as a condition for incorporation and registration as a legal entity. The contribution of intellectual property rights to the authorized/share capital of business companies may be effected through the alienation of such rights in favor of an already registered company as a legal entity, on the basis of a separate written agreement of alienation.

By acquiring intellectual property rights, a business company as a legal entity also assumes the corresponding obligations related to the maintenance of the validity of protective titles. The company is obliged to use the acquired rights in good faith. The legal consequence of a violation of this obligation is the duty to grant a compulsory license pursuant to a court decision or a resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine under conditions established by law.

Key words: business company, joint-stock company, authorized/share capital, intellectual property, proprietary intellectual property rights, valuation of rights, agreement on the transfer of exclusive rights, patent, certificate.

Дата першого надходження рукопису до видання: 29.09.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 31.10.2025

Дата публікації: 27.11.2025